

Svajonų
ROMANAI

Aistra

STEFANIE LONDON

Geriausias asmens sargybinis

2018 sausis-kovas

PAVOJINGŲ
VIENGUNGIŲ
KLUBAS

Knygute.lt

Stefanie London
(Stefani London)

**GERIAUSIAS
ASMENS SARGYBINIS**

Keturių knygų serija
**„Pavojingų
viengungių
klubas“**
Pirma knyga

Versta iš Stefanie London,
A Dangerously Sexy Christmas, 2015

© Stefanie London, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Skaistė Repčytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0336-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Asmens sargybinio darbas labai primena auklės darbą. Maksas Ridžvėjus privalėjo nuspręsti, ar jo saugomasis elgsis paklusniai, ar kaip tikras pragaro vaikas.

- Ar visada taip atsainiai žiūrite į savo saugumą, panele Loson? - paklausė jis.

Merginos akys sužibo lyg katės. Imdamasis saugoti Raužę Maksas turėjo perprasti, kaip elgsis mergina: pati ieškos nelaimės, mėgins nuo jo pasprukti ar vidury nakties klaidžios tamsiais skersgatviais.

- Sakote, jums nereikia apsaugos. Bet gal kartais blogai jus supratau, - Ridžvėjus atsilošė kėdėje ir sunėrė rankas už galvos.

Raužė atsilošė lankytojo kėdėje ir akinamai nusišypsojo. Merginos akys buvo migdolų formos ir neįprasto gelsvai žalio atspalvio. Ji turėjo tankias ilgas blakstienas, širdies formos veidelį ir nuodėmės vertas putlias lūpas. Toks seksualumu alsuojantis derinys kitą vyrą tikriausiai būtų parklupdęs ant kelių. Tačiau Maksas Ridžvėjus nesileido blaškomas tokios stulbinamos merginos išvaizdos.

- Atleiskite už nesusipratimą, - pasakė Rauzė švelniu balsu, nuo jo Maksą perliejo karščio banga. Koks keistas akcentas. Akivaizdu, kad amerikietiškas, bet subtilus žodžių ilginimas išdavė, kad mergina daug laiko praleido Europoje. Londone, kaip išsiaiškino rinkdamas informaciją. - Jus pasamdė mano tėtis, bet jis kartais... pernelyg atsargus. Man nereikia jūsų paslaugų.

Toks Rauzės atkaklumas rodė, kad kaip klientė ji būtų tikra rakštis pasturgalyje. Vis dėlto tikrasis Makso klientas yra jos tėtis, o ne ji pati. Mergina atsistojo ir ranka persibraukė rudus, smakrą siekiančius plaukus, o kai atitraukė ranką stilingai netvarkingos garbanos suribuliavo. Nužvelgusi Maksą ji ėmė tikrinti savo telefoną.

- Atleiskite, kad sugaišinau, - pareiškė Rauzė tonu, kuriame nebuvo girdėti nė kruopelės apgailestavimo.

Stojusioje tyloje garsiai tiksėjo sieninis laikrodis. Skaičiavo sekundes, kurių nebesusigrąžins.

Aukštakulniais kaukšėdama kabineto grindimis Rauzė nužingsniavo prie durų. Prigludę juodi džinsai išryškino jos kojas, laisva juodo šilko palaidinė atrodė lyg fonas jos įmantriam

raudonos, auksinės ir geltonos spalvos pakabučiui, kuris kabėjo ties bamba. Byloje buvo nurodyta, kad Rauzė – papuošalų dizainerė. Tikriausiai pati sukūrė šį papuošalą.

Kai Rauzė priėjo prie durų, Maksas ją sustabdė.

– Dar neleidau jums eiti.

Merginos pečiai įsitempė, ji atsisuko ir pažvelgė Maksui į akis. Kerinti šypsena išblėso ir Rauzė šaltai kreipėsi į vyrą.

– Nemaniau, kad man reikia jūsų leidimo.

Rauzė užsivilko storą juodą paltą. Brangakmeniais inkrustuotų auksinių apyrankių skimbčiojimas suteikė jos judesiams muzikalumo.

– Tapau už jus atsakingas, – Maksas atsistojo ir nuėjęs prie Rauzės nugara atsirėmė į sieną. – Jūsų tėvas mane pasamdė, kad jus saugočiau tol, kol išsiaiškinsime, kas įsilaužė į jūsų parduotuvę.

Paminėjęs tėvą Rauzė nepatikliai dėbtelėjo į Maksą ir tarsi atitolo.

– Tikriausiai paaugliai. Aš dirbu papuošalų parduotuvėje. Nieko keisto, kad įvyko nusikaltimas norint pasipelnyti. Be to, parduotuvė priklauso ne man. Savininkė negalvoja, kad jai reikia apsaugos, tai kodėl jos reikėtų man?

- Akivaizdu, kad jūsų tėvas mano kitaip, - Maksas taip pasakė tik todėl, kad pamatytų merginos reakciją.

- Jis nežino, ko man labiausiai reikia, - Rauzė sugriežė dantimis. - Be to, vagystė įvykdyta prieš dvi dienas. Jei kas nors kėsintųsi į mane, ar jau nebūtų griebtasi veiksmų?

- Nebūtinai. Jei kalbėsime apie jūsų paauglių teoriją, vagys įsilaužė į parduotuvę, bet nieko neišsinešė, - Maksas kilstelėjo antakį. - Nelabai primena nusikaltimą siekiant pasipelnyti.

- Visos brangenybės, kaip ir akmenys, su kuriais dirbame, užrakinti seife, - Rauzė pakėlė smakrą ir pažvelgė suirzusi. - Tai itin patikimi seifai, į kuriuos taip lengvai neįsilauši. Ir kas kart uždariusi parduotuvę aš juos užrakinu. Taip pat turime apsaugos sistemą, kameras ir pagalbos mygtuką.

Maksas žiūrėjo, kaip kaklą puošiantys spalvoti karoliukai spindėjo liepsna... tokia pačia, kuri švysčiojo Rauzės akyse. Mergina buvo pasipiktinusi, bet teisi. Jam prireiks daug pastangų, kad ją apsaugotų, ypač jei pasitvirtins jos tėvo įtarimai.

- Apsaugos sistema ir kameros buvo išjungtos. Tačiau įsilaužėliai vis tiek pabėgo nieko

nepavogę. Nemanote, kad tai keista?

- Ne, nemanau. Galbūt jiems kas nors sutrukdė, o gal tai buvo tiesiog atsitiktinis vandalizmo aktas.

Rauzė žengė prie durų.

- O dabar, jei leisite...

Jei tai buvo tiesiog rajoną siaubiantys paugliai, kodėl jie įsibrovė būtent į jos parduotuvę? Į taip puikiai saugomą parduotuvę? Kodėl neišdaužė kitų kaimynystėje įsikūrusių parduotuvių langų? Rauzei Loson neabejotinai gresia pavojus. Maksas užstojo jai išėjimą - prispaudė delną prie durų staktos visai šalia merginos galvos.

- Aš dar nebaigiau.

Jos skruostai, nusidažę ryškiai rožine spalva, dar labiau pašviesino odą, gelsvai žalios akys užsidegė pykčiu.

- Kas manaisi esąs?

- Rauze, aš esu vyras, kuris tave apsaugos, - Maksas nežinojo kodėl, bet jo širdis ėmė plakti greičiau, kraujas sparčiau pasruvo gyslomis.

- Man ši situacija atrodo labai rimta.

- Paklausk, - Rauzė bedė pirštu jam į krūtinę. - Man nereikia apsaugos, tuo labiau ne tokio vyruko, kuris tariasi esąs Eilinis Džo.

Oho. Mergina turi aštrų liežuvį. Maksas visai nenustebo. Tokios gražios moterys dažnai įsi-vaizduoja, kad visas pasaulis joms po kojomis, ir visai to nevertina. Maksas susitvardė neišrėžęs, koks klaidingas jos vertinimas, ir kokia naivi, pasipūtusi ir siaurų pažiūrų ji yra...

- Užmyniau nuospaudą? - pasišaipė ji, o jos švelnaus atspalvio lūpų blizgis sužėrėjo pagavęs šviesą.

- Tokios pašaipos nubėga nuo manęs kaip nuo žąsies vanduo, - Maksas pasilenkė į priekį ir prisikišo jai prie veido. - Esu išvadintas ir baisesniais vardais. Gali kiek tik nori svaidyti šiais apgailėtinais įžeidimais, bet nuo šiol būsiu tavo šešėliu.

[sivyrausioje tyloje buvo girdėti tankus Rauzės kvėpavimas. Jos pirštai čiuopė karoliukus ant pakabučio ir skaičiavo juos tarsi rožinį.

- O dabar, - Maksas ištarė ir žengęs atgal patraukė ranką. - Parvešiu tave namo.

- Pasvajok, - Rauzė įsistebeilijo į jį. - Man reikia apsaugininko ar kaip ten save vadinate.

- Apsaugos konsultantas, - pataisė Maksas ir pamatęs, kaip Rauzė užverčia akis, mintyse nusijuokė.

- Tokio irgi nereikia. Man viskas gerai. Tai

buvo atsitiktinumas, - mergina nubraukė plaukų sruogą nuo veido.

- Aš vis tiek palydėsiu tave namo. Dėl viso pikto.

Maksas buvo pasamdytas saugoti Raužę ir būtent tai jis darys. Šis darbas Kobalto ir Deino apsaugos kompanijoje galbūt nėra karjera, apie kurią svajojo iš Australijos kilęs jaunuolis, bet jis pasitaikė kaip tik tada, kai jo reikėjo labiausiai. Maksas turi tik šį darbą. Jo senoji karjera žlugo, santykiai su sužadėtine nutrūko jau seniai, o geriausias draugas...

Maksas nurijo seilę. Jis tikrai nesusimaus. Net jei turės sekoti Raužę prieš jos valią, tebūnie.

- Kaip nori, - mergina pasikniso rankinėje ir išsitraukė raktus. - Jei ketini veltui gaišti savo laiką, maloniai prašom.

Ji išlėkė iš kabineto, praėjo pro registratūrą nė neatsisukusi pažiūrėti, ar jis seka įkandin, ir patraukė prie lifto. Laukdama ir spaudinėdama mygtuką kaukšėjo aukštakulniu į grindis.

Maksas stovėjo jai už nugaros: pakankamai arti, kad galėtų ją stebėti, bet užtektinai toli, kad neskatintų toliau svaidytiis įžeidimais.

Liftas atvažiavo ir Raužė, ignoruodama Mak-

są, nuleidusi galvą ir maigydamą telefoną, įžengė į vidų.

Uždaroje erdvėje jis užuodė jos brangius gėlinius kvepalus. Tai tikriausiai buvo koks vietinis mėšlas, pagamintas iš vienaragio ašarų. Rauzė atsirėmė į lifto sieną ir sukryžiuo lieknas it gazelės kojas.

Tau moka, kad ją prižiūrėtum, prisimeni? Darbo aprašyme nebuvo nurodyta, kad reikės apžiūrinėti jos kojas.

Nugurkęs seilę Maksas stebėjo, kaip virš lifto durų keičiasi skaičiai. Skambučio garsas pranešė, kad jie atvyko, ir Rauzė kulniukais kaukšėdama betono grindiniu nužingsniavo paskui Maksą. Jis būtų atpažinęs jos automobilį, net jei Rauzė nebūtų paspaudusi pultelio ir uždegusi signalizacijos šviesos.

Spindintis ryškiai raudonas automobilis išsiskyrė iš paprastų beveidžių juodų ir pilkų sedanų, kurie anksčiau priklausė Niujorko policijos departamentui, o dabar – apsaugos kompanijai ir jos darbuotojams. Rauzės ir Makso kvėpavimas, susimaišęs su šaltu gruodžio oru, bangavo garais.

Maksas įsėdo į savo automobilį, niekuo neišsiskiriantį pilkos spalvos fordą *Crown Victoria*.

Kai Rauzė pajudėjo iš stovėjimo vietos, jis įjungė variklį ir ėmė ją sekti.

Eismas buvo labai intensyvus, bet ryškų merginos automobilį sekti buvo lengva net tada, kai jis vingiavo iš vienos juostos į kitą, kas, be abejonės, erzino Maksą. Vairavimas Niujorke buvo tikras košmaras. Jei dėl darbo nereikėtų važinėti po visą valstiją, Maksas nė neturėtų automobilio. Vairavimas Niujorke prilygo bandymui susidraugauti su nusikaltėliu... beprasmiškas ir rizikingas veiksmas. Nuolatinis taksi, arba kebu, kaip jie čia vadinami, signalizavimas varė jį iš proto ir vertė gūžti pečius.

Būdavo dienų, kai jis tikrai pasiilgdavo Australijos, bet nuvydavo šalin beverčius sentimentus ir širdies skausmą, kurį sukeldavo mintys apie namus.

Galiausiai jie kirto Bruklino tiltą ir netrukus Rauzė sustojo prie vieno iš kotedžų. Jo automobilis sustojo už josios. Šalikelėje augo medžiai, jų nuogos šakos buvo papuoštos spalvotomis šviesų girliandomis. Rajonas nebuvo prabangus, visai ne toks, kokiamė, Makso manymu, turėtų gyventi tokia princesė. Pastatai gana kuklūs. Ant kai kurių laukųjų durų kabėjo Kalėdų vainikai.

Kai Maksas išlipo iš automobilio, po jo kojo-

mis gurgždėjo sniegas, ir jis nusekė ją takeliu prie namų durų. Bandydamas apsisaugoti nuo šalčio susinėrė rankas ant krūtinės.

Kai Rauzė rankinėje žvejojo namų raktus, jam kilo įtarimas. Stipri intuicija, kurią išsiugdė per tuos metus, kai dirbo policininku. Pūstelėjo gaivaus oro gūsis, bet buvo dar šis tas. Kažkur toli jis išgirdo keistą garsą, kuris privertė su nerimti.

- Palauk, - Rauzė jau kišo raktą į spyną, kai jis uždėjo ranką ant jos rankos.

Maksas apsisuko ir apžiūrėjo jos namą. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodė įprastai, bet tada jis pastebėjo cigaretės nuorūką šalia jos durų.

Maksas žengė į priekį ir pabandė atidaryti duris. Užrakintos. Jis ištiesė kaklą ir patikrino langą šalia durų. Taip pat užrakintas.

- Ką darai? - paklausė Rauzė, bet Maksas ją nutildė žvilgsniu.

- Rūkai?

Ji papurtė galvą ir pakėlė antakius.

- Rūkymas kenkia odai. Kodėl klausi?

Praeivis nenumestų nuorūkos prie Rauzės namų durų. Ne, rūkalius tikrai stovėjo būtent čia.

Rauzė įsižeidė, kad nieko neatsakęs Maksas,

viena ranka laikydamos palto apykaklę, kita įkišo raktą į spyną.

- Veltui nerimauji.

Tačiau Makso vis dar neapleido nuojauta. Darbo policijoje metai jį išmokė visada kliautis nuojauta. Tiesą pasakius, dėl patikimų juslių jis pelnė Žmogaus Voro pravardę.

Ir tą vienintelį kartą, kai nepaklausė nuojautos, Maksas sumokėjo. Ir brangiai.

Rauzė atidarė duris ir kaukšėdama tamsiomis, blizgančiomis grindimis įžengė į prieškambarį. Ji surinko skaičius apsaugos sistemos diskelyje ir įmetė raktus į krištolinį dubenį, žvangesys nuaidėjo per tuščią butą.

- Juk sakiau, kad nenutiko nieko blogo, - nusivilkusi paltą ir išsispyrusi iš batelių kalbėjo toliau Rauzė. - Man nereikia profe...

Nespėjusi baigti sakinio ji apsidairė. Po visą svetainę išmėtytos pagalvėlės. Praviri kavos stalelio stalčiai, jų turinys išverstas ant grindų. Ant šono gulintį grindų šviestuvą supo nuotraukos rėmelių šukės.

- O Dieve, - Rauzės kvėpavimas pasunkėjo, kai ji tyrinėdama žalą gražė rankas.

Ji pasilenkė ir pakėlė sidabrinus rėmelius....